Znani i zasłużeni

Znani i zasłużeni

Gmina Lipie to miejsce, z którym ściśle związało swoje życie wielu wartościowych ludzi. Wykazali oni swoje ogromne przywiązanie, troskę i umiłowanie naszego regionu. Szlachetna postawa i podejmowane przez nich działania spowodowały, że do dzień dzisiejszy społeczeństwo gminy wspomina ich i otacza szacunkiem.

Michalina Szczęsna

Michalina Szczęsna z domu Sarad urodziła się 30 lipca 1894 roku w małej miejscowości Zalasowa w powiecie tarnowskim. Ukończyła szkołę elementarną w Zalasowej, potem Seminarium Nauczycielskie w Tarnowie i Szkołę Handlową w Krakowie. W latach międzywojennych (przed zamieszkaniem w Natolinie) pracowała jako nauczycielka w Sławkowie i Kromołowie koło Zawiercia. Zawsze żyła, uczyła i wychowywała na pograniczu narodów, kultur i mentalności. Przed wybuchem wojny, w roku 1938, Michalina związała się z organizacją o nazwie Obrona Przeciw Lotniczo-Gazowa (OPLG). W tym też okresie przyjechała do Natolina, gdzie później do 1940 roku była kierowniczką miejscowej szkoły (w dawnym dworku myśliwskim). W grudniu 1939 roku w szkole natolińskiej uczyło się 58 dzieci. W czasie okupacji prowadziła tajne nauczanie. W styczniu 1940 roku została wysiedlona z zajmowanego w tzw. „starej szkole” mieszkania służbowego. Nauczycielką pozostała do kwietnia 1940 roku. W czasie okupacji ludność polska została zmuszona do opuszczenia wsi. Po wysiedleniu z Natolina wraz z mężem ukrywała się w Dankowie, gdzie również prowadziła tajne nauczanie dzieci polskich. Niemcy mieli nakaz aresztowania jej i natychmiastowego rozstrzelania. Z Dankowa przeniosła się do Krzepic, Częstochowy, a później do Wrocławia. We Wrocławiu pracowała jako sprzątaczka. Kiedy zaczęło się oblężenie miasta, została zwolniona z pracy i przymusowo przeniesiona do obozu dla Polaków. W maju 1945 roku – wycieńczona ciężką pracą, schorowana – opuściła Wrocław i przyjechała do Krakowa, a następnie

wróciła do Natolina. Po powrocie zakupiła opuszczony dom poniemiecki, tzw. kościółek ewangelicki, w którym otworzyła szkołę. W późniejszym czasie przystąpiła do budowy nowej, większej szkoły (obecna szkoła podstawowa). W 1964 roku przeszła na emeryturę, ale nadal pracowała w bibliotece szkolnej. Zmarła w starej natolińskiej szkole 25 maja 1980 roku. Spoczęła na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie – obok męża. W 1995 roku przed szkołą odsłonięto pomnik upamiętniający jej działalność w Natolinie. Źródło: Z. Jakubowski "Portret z pejzażem w tle" (1995r.)

Józef Szczęsny

Józef Szczęsny urodził się w 1885 roku w miejscowości Rybitwy w ówczesnej guberni warszawskiej. Studia odbył w warszawskiej Szkole Rysunkowej pod kierunkiem między innymi Ksawerego Dunikowskiego, następnie w latach 1908-1913 studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie pod kierunkiem Józefa Mehoffera. Zdobywał liczne nagrody i wyróżnienia, brał udział w polskich i międzynarodowych wystawach i konkursach. Malował pejzaże, portrety, akty. Podczas I wojny światowej wyjechał do Zakopanego, gdzie pracował w tartaku hrabiego Zamojskiego. Po wojnie wrócił do Krakowa. W 1921 roku ożenił się z Michaliną Sarad i zamieszkał na ul. Floriańskiej 19, gdzie otworzył swoją pracownię. W sierpniu 1939 roku przyjechał do Natolina, do żony, która otrzymała tu posadę nauczycielki. Wybuch wojny pokrzyżował plany wyjazdu z powrotem do Krakowa. W kwietniu 1940 roku opuścił Natolin i ukrywał się w Dankowie. Rok później został wywieziony do Wrocławia, gdzie pracował w prywatnym zakładzie malarskim. Podczas oblężenia miasta został zwolniony z pracy i przymusowo przeniesiony do obozu pracy. W obozie, po wielokrotnych pobiciach, stracił częściowo słuch. W maju 1945 roku razem z żoną opuścił Wrocław i wrócił do Krakowa, gdzie zastał zniszczoną i okradzioną pracownię. Zdecydował się wrócić do Natolina. Zaczął malować polichromie kościelne, wiejskie pejzaże, zabytki okolicznej architektury, portrety, dekoracje do przedstawień szkolnych dla żony. Otrzymał również propozycje objęcia stanowiska na ASP w Krakowie, ale problemy zdrowotne uniemożliwiły mu to. Zmarł 20 października 1968 roku. Został pochowany na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie. Źródło: E. Gralińska "Józef Szczęsny"(1997r.)

Helena Chłopek

Helena Chłopek z domu Świtała urodziła się 4 kwietnia 1917 roku w Rozalinie. Rodzice, Józef i Józefa, mieli gospodarstwo rolne, z którego musieli wyżywić dwanaścioro dzieci. W domu było im bardzo ciężko, więc po ukończeniu szkoły podstawowej rodzice Heleny nie mieli pieniędzy na dalsze jej kształcenie. Helena zamiast iść do szkoły średniej, pojechała do Częstochowy po to, by pracować. Obiecano jej wtedy stypendium na naukę, ale niestety wojna pokrzyżowała te plany.

Zadebiutowała w roku 1936. Pierwsze próby poetyckie naszej lokalnej poetki zostały opublikowane w czasopiśmie Niedziela. Duży zbiór rękopisów utraciła w pożarze po wybuchu II wojny światowej.

W lipcu 1940 roku rodzina Świtałów została wysiedlona z rodzinnego domu w Rozalinie. Helena zamieszkała wtedy w Chrzanowie i zaczęła pracować w chrzanowskim szpitalu jako salowa. Tam właśnie poznała kierowcę szpitalnego, Leona Chłopka, za którego rok później wyszła za mąż. Mieli ośmioro dzieci – sześciu synów: Jerzego, Aleksandra, Tadeusza, Stanisława, Józefa i Mariana oraz dwie córki: Annę i Kazimierę. Byt powojenny przerwał na długie lata jej aktywność pisarską. Dopiero na początku lat siedemdziesiątych powróciła do tworzenia, wiążąc się z Żywiecką Grupą Literacką Gronie. Dzięki temu niejako nastąpił jej drugi debiut. Została członkiem Stowarzyszenia Twórców Ludowych oraz współzałożycielką Grupy Twórczej Cumulus.

Opublikowała pięć tomików poetyckich: Z rozalińskich łanów (1981), Powroty (1984), Okruchy (1989), Za miastem (1996), Pójdę Tam (2005).

Helena Chłopek napisała ponad trzysta wierszy. Jej wiersze, opowiadania i małe formy publicystyczne publikowano w wielu czasopismach, m.in.: „Zielonym Sztandarze”, „Za i przeciw”, „Nowej Wsi”, „Tygodniku Powszechnym”, „Gościu Niedzielnym”, „Karcie Groni”, „Niedzieli” oraz „Dzienniku Ludowym”, a także w wielu antologiach i innych edycjach zbiorowych.

Była laureatką licznych konkursów literackich, w tym: I nagrody w konkursie Dzieci Zamojszczyzny (Lublin 1980); wyróżnienia w konkursach: O różę św. Teresy (Lublin1999), w Konkursie Poetyckim im. Leopolda Staffa (Starachowice 2000), w Konkursie Poetyckim im. Jana Pocka (Lublin 1999). Siedmiokrotnie zdobywała wyróżnienia w konkursie O Herb Grodu – Miasta Chrzanowa. Zajęła także I miejsce w Turnieju Jednego Wiersza (Chrzanów 2000). Za całokształt twórczości otrzymała wiele dyplomów, listów gratulacyjnych oraz nagród, w tym nagrodę Burmistrza

Miasta Chrzanowa w 1999 roku oraz w 2001 roku nagrodę im. Oskara Kolberga przyznaną przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego za zasługi dla kultury ludowej. W 1994 roku Ministerstwo Kultury i Sztuki w Warszawie przyznało jej tytuł Zasłużony Działacz Kultury.

Twórczość poetki cechowała się prostotą i starannością. Mówiła: „Poezja to nie hobby, to konieczność. Jak przeleję na papier to, co noszę w sobie, zawsze czuję ulgę. Tworzenie wierszy jest ciągłym wspinaniem się po coś nieosiągalnego. Towarzyszy temu nieustanna tęsknota.”.

Poetka starała się pisać o prawdach ważnych dla każdego człowieka. Była zafascynowana folklorem, przyrodą, bytowaniem na wsi. Napisała wiele utworów o charakterze religijnym, miłosnym, pisała także o przyrodzie i życiu codziennym. Jej atutem była przede wszystkim prostota, bezpośredniość i szczerość wypowiedzi.

Helena Chłopek była osobą skromną, uczciwą i życzliwą. Zmarła w Chrzanowie 18 listopada 2007 roku.

Ksiądz Bonawentura Metler

Bonawentura Metler urodził się 7 lipca 1866 roku w Ciążeniu jako syn Bernarda i Marii z Winnickich. W 1883 roku ukończył Męskie Gimnazjum Klasyczne w Kaliszu. Wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego we Włocławku, a w kolejnych latach studiował najpierw w Petersburgu, następnie w Europie Zachodniej – w Rzymie, Monako, Paryżu, Londynie, Innsbrucku, Oksfordzie. Poza teologią studiował także nauki przyrodnicze. Biegle posługiwał się językiem francuskim, angielskim i niemieckim, znał także rosyjski, włoski oraz łacinę i grekę.

W 1904 roku rozpoczął studia w zakresie astronomii na Wydziale Matematycznym na Sorbonie, m.in. pod kierunkiem Camilla Flammariona. W 1902 roku brał udział w wyprawie naukowej na Ocean Indyjski, przeprowadzając badania nad stanem fauny w tym oceanie. Owocem tych prac było dzieło Les Algues Marines – l'Ocean Indien 1902, wydane w Australii. Po powrocie do Polski w 1908 roku zabiegał w urzędzie miejskim w Częstochowie o zorganizowanie obserwatorium astronomicznego, w którym zostałby zainstalowany jego teleskop. W dniach od 7 do 10 kwietnia 1919 brał udział w Zjeździe dla Organizacji Nauki w Polsce, który odbył się w Warszawie. Sądził, iż było to ukoronowanie jego działalności naukowej. 25 lutego 1923 roku

założył Komitet Organizacyjny Polskiego Popularnego Towarzystwa Astronomicznego w Częstochowie. W 1928 roku doprowadził do otwarcia obserwatorium astronomicznego w parku jasnogórskim.

18 listopada 1888 roku w Gorycji we Włoszech otrzymał święcenia kapłańskie. Gdy powrócił do Polski, 17 kwietnia 1908 roku biskup Stanisław Zdzitowiecki mianował go nauczycielem religii w szkołach ludowych w Częstochowie. Zamieszkał w domu sióstr szarytek przy ulicy Wieluńskiej, gdzie miał małe obserwatorium astronomiczne. Po kilku latach został prefektem w szkołach średnich. W uznaniu za działalność pedagogiczną i studia zagraniczne 13 lipca 1914 roku mianowany kanonikiem honorowym w kapitule kolegiackiej w Kaliszu. Po wybuchu I wojny światowej wyjechał do Ameryki, skąd powrócił w maju 1918 roku. Wówczas został mianowany proboszczem w parafii Garnek koło Radomska, a następnie 19 marca 1919 roku – proboszczem w parafii Kruszyna. Tutaj zachorował na tzw. hiszpankę i zapalenie płuc. Na leczenie wyjechał do Francji. 14 maja 1932 roku został proboszczem w parafii Maluszyn, a 18 czerwca 1934 roku – proboszczem w parafii Parzymiechy.

W pierwszym dniu II wojny światowej został aresztowany w Parzymiechach przez Niemców. Zginął śmiercią męczeńską 2 września 1939 roku – został rozstrzelany przy cmentarzu w Jaworznie koło Wielunia wraz ze swoimi współpracownikami: wikariuszem – ks. Józefem Daneckim i organistą – Ignacym Sobczakiem. Po ekshumacji pochowany został na cmentarzu w Parzymiechach.

HONOROWI OBYWATELE GMINY LIPIE

Tytuł „Honorowy Obywatel Gminy Lipie” jest wyrazem najwyższego wyróżnienia i uznania. Nadawany jest przez Radę Gminy Lipie osobom fizycznym za szczególne zasługi poczynione dla dobra gminy i lokalnej społeczności.

Ksiądz Czesław Chwał

Podczas uroczystej sesji, zwołanej na niedzielę 25 września 2011 r., Rada Gminy Lipie nadała zaszczytny tytuł śp. ks. kanonikowi Czesławowi Chwałowi, wieloletniemu proboszczowi parafii Danków.
Ksiądz Czesław Chwał urodził się 24 kwietnia 1935 r. w Lubczy koło Tarnowa. 29

czerwca 1960 r. przyjął święcenia kapłańskie. Swoją posługę duszpasterską w parafii Danków sprawował w latach 1973-2005, od czerwca 1975 roku pełniąc funkcję proboszcza.
Był to kapłan ze wszech miar niezwykły w swoich dokonaniach. Wiele wysiłku włożył w rozwój parafii. Warto dodać, że jego posługa w dużej części przypadła na czasy Polski Ludowej, gdy władza państwowa nie była przychylna Kościołowi i utrudniała wiele pożytecznych przedsięwzięć. Mimo tego ksiądz proboszcz był w stanie realizować nawet duże zamiary, których efekty widoczne są do dzisiaj. I tak jego staraniem wybudowano trzy kaplice w miejscowościach: Natolin, Albertów i Rębielice Szlacheckie. Wybudowano też kaplicę na cmentarzu w Dankowie, nową plebanię, dom parafialny, dużą dzwonnicę oraz parking przykościelny. Zmodernizowano cmentarz i doprowadzono do niego wodociąg. Z wielu działań podejmowanych przez księdza proboszcza na uwagę zasługuje również odnowienie kościoła parafialnego, w którym założono witraże, wykonano złocenie ołtarza, a na ścianach wykonano polichromię przedstawiającą sceny biblijne.
Swoistym opus vitae księdza Chwała jest utworzenie Sanktuarium Matki Bożej Dankowskiej oraz doprowadzenie w 2002 roku do koronacji obrazu Matki Bożej, który od wieków otaczany był czcią przez wiernych. Koronacja przyczyniła się do wzrostu kultu maryjnego, ale również promocji ziemi lipskiej. Dumę parafii i całej gminy stanowi malowniczo zlokalizowana na wałach zamkowych wokół dankowskiej świątyni piękna droga krzyżowa, zbudowana w latach 2001-2002. Każdego roku odwiedzają ją liczni pielgrzymi, a także polscy i zagraniczni turyści. Działania te uczyniły z Dankowa jedno z najważniejszych i najbardziej godnych uwagi miejsc kultu religijnego w całym regionie. Ks. kanonik Czesław Chwał zmarł 2 października 2005 r. i został pochowany na cmentarzu parafialnym w Dankowie, żegnany przez wielki tłum żałobników.
Z wypowiedzi osób, które znały księdza Czesława Chwała, wyłania się obraz wielkiego budowniczego oraz człowieka niezwykle szlachetnego, wyrozumiałego i życzliwego ludziom. Człowieka, który interesował się życiem mieszkańców gminy, zawsze spieszył z duchową i materialną pomocą potrzebującym. Nigdy nie pytał, co ludzie zrobią dla niego. Zawsze stawiał sobie pytanie: „Co ja mogę zrobić dla innych?”.
W pracy duszpasterskiej księdza Czesława Chwała, poza wysoko ocenianą przez wiernych posługą w parafii, na uwagę zasługuje również jego przekonanie o potrzebie zaznajamiania parafian z miejscami szczególnie ważnymi dla chrześcijaństwa. Inspirowane przez księdza pielgrzymki i wycieczki o charakterze religijnym do różnych miejsc odbywały się często. Organizowane były wyjazdy na

spotkania z Ojcem Świętym podczas jego pobytów w Polsce. Odbywały się pielgrzymki do ważnych centrów pielgrzymkowych w kraju – jak choćby Licheń czy Kalwaria Zebrzydowska.
Po sesji Rady Gminy Lipie, która odbyła się z udziałem zaproszonych gości, w tym rodziny ks. Czesława Chwała, w Sanktuarium Matki Bożej Dankowskiej, odbyła się koncelebrowana msza święta, której przewodniczył ks. prof. Jan Związek. Po mszy świętej wszyscy udali się na cmentarz parafialny, gdzie przy grobie ks. Chwała wspólnie odmówiono modlitwę, złożono wieńce i zapalono znicze, czcząc tym samym jego pamięć. O dniu, w którym nadano tytuł Honorowego Obywatela Gminy Lipie śp. ks. kanonikowi Czesławowi Chwałowi, przypominać będzie pamiątkowa tablica umieszczona na pomniku nagrobnym. Dzięki wielkiemu zaangażowaniu gospodarzy: Rady Gminy Lipie, Wójta Gminy Lipie Bożeny Wieloch oraz proboszcza parafii Danków ks. kanonika Henryka Duszy uroczystość miała niezwykle podniosły charakter, poruszyła wiele serc i pobudziła wiele wspomnień. Najlepszym podsumowaniem tego wyjątkowego dnia niech będą słowa wieloletniego przyjaciela zmarłego proboszcza parafii Danków, ks. prałata Mariana Gąsiorowskiego: „Podejmując uchwałę o nadaniu tytułu Honorowego Obywatela Gminy Lipie śp. ks. Czesławowi Chwałowi, okazaliście największą łaskę – łaskę wdzięczności”.

Zapraszamy do obejrzenia prezentacji poświęconej śp. ks. kanonikowi Czesławowi Chwałowi.

Ksiądz Tadeusz Klimowicz

Tytuł Honorowego Obywatela Gminy Lipie został nadany ks. prałatowi Tadeuszowi Klimowiczowi, wieloletniemu proboszczowi parafii Parzymiechy, podczas uroczystej sesji Rady Gminy Lipie, zwołanej na czwartek 26 czerwca 2014 r. do sali remizy w Parzymiechach.
Ksiądz Tadeusz Klimowicz urodził się 5 maja 1940 r. w Trzciance koło Sandomierza. 17 maja 1964 r. przyjął święcenia kapłańskie. Posługę duszpasterską jako proboszcz w parafii Parzymiechy pełnił w latach 1984-2014 (warto dodać, że wcześniej, w pierwszych latach swego kapłaństwa, był też przez dwa lata wikariuszem w parafii w Dankowie).
Ksiądz Tadeusz Klimowicz zapisał się w pamięci parafian i w dziejach tej małej ojczyzny jako kapłan-budowniczy, dobry gospodarz parafii i osoba niezwykle otwarta na współpracę ze społecznością parafii. Na podkreślenie zasługuje jego gorliwa

posługa kapłańska, doskonała znajomość Biblii, rozumienie potrzeby stwarzania warunków do rozwoju dla młodego pokolenia. Dom parafialny w Parzymiechach w latach jego posługi stał otworem dla wszystkich, którzy tylko chcieli przyjść. Na co dzień miejsce to pełne był gwaru dzieci, które chętnie spędzały czas w tutejszej świetlicy i po lekcjach czy w wakacje gromadziły się tu liczniej niż w jakimkolwiek innym miejscu w parafii. Ks. Klimowicz, naśladując ewangeliczne zalecenia, pozwalał przychodzić dzieciom tam, gdzie blisko był Chrystus w Najświętszym Sakramencie – i zawsze do tego młodzież zachęcał, pozostawiając jej dużo swobody i mając anielską cierpliwość dla jej młodzieńczej żywiołowości.
Jako administrator i proboszcz parafii, zadbał wyjątkowo o jej rozwój także w zakresie organizacyjnym. Doprowadził do wybudowania kościoła filialnego w Załęczu Małym, by mieszkańcy tej odległej o kilka kilometrów miejscowości nie musieli pokonywać co niedzielę drogi do kościoła w Parzymiechach. W Załęczu Małym utworzono też drugi w parafii cmentarz. Wybudował dom parafialny w Parzymiechach, nadając mu rangę ośrodka ewangelizacyjnego i imię śp. ks. Bonawentury Metlera – przedwojennego proboszcza w Parzymiechach, astronoma, uczonego, ofiary niemieckiej zbrodni wojennej z 1939 r. Postawił budynek kaplicy przedpogrzebowej koło kościoła w Parzymiechach. Przeprowadził szeroko zakrojone prace brukarskie, uporządkowując w ten sposób alejki na terenie cmentarza i plac wokół kościoła oraz tworząc parkingi. Realizował prace remontowe i renowacyjne w kościele – odnowienie polichromii i ołtarzy, malowanie, remont dachu, zainstalowanie automatu do dzwonów, montaż ogrzewania wewnątrz kościoła, wymiana podłogi na chórze, realizacja wielu innych działań. Ksiądz Klimowicz doprowadził też do gruntownej konserwacji zabytkowych, ponadstuletnich organów piszczałkowych. Działania tego rodzaju na rzecz parafii ksiądz Tadeusz Klimowicz realizował w ścisłym porozumieniu z radą parafialną, oddając samym wiernym szereg decyzji, którzy mogli zawsze czuć się jej równoprawnymi współgospodarzami.
Ks. Klimowicz wykazywał zawsze duże zrozumienie dla lokalnego dziedzictwa i specyfiki parafii. Eksponował zasługującą na pamięć postać ks. Bonawentury Metlera, inspirując wykonanie pięknego pomnika na jego grobie, powstanie stowarzyszenia jego imienia, uczynienie zeń patrona ówczesnego gimnazjum i nadanie nazwy ulicy. Jako orędownik duszpasterstwa rodzin, współtworzył obecną w gminie Lipie do dziś Wspólnotę Przymierza Rodzin „Mamre”, której nadał nazwę. Wspierał ruch oazowy i wyżej wspomnianą pracę z młodzieżą. Z oddaniem pełnił funkcję kapelana w miejscowym ośrodku dla uzależnionych od alkoholu.
Prywatnie człowiek nadzwyczaj pogodny, wyrozumiały, tolerancyjny i otwarty, skory

do dyskusji, rzetelny intelektualnie, a przy tym skromny. Głęboko wierzący i stale, choć nienachalnie, realizujący swą misję ewangelizacyjną, do której Bóg go powołał. Po odejściu z parafii Parzymiechy jako ksiądz emeryt zamieszkał w parafii w Brzeźnicy Nowej, utrzymując prywatne kontakty z wieloma parafianami i będąc tam przez nich odwiedzanym.

Tadeusz Pułka

Podczas uroczystej sesji, zwołanej na niedzielę 30 kwietnia 2017 r., Rada Gminy Lipie nadała tytuł Honorowego Obywatela Gminy Lipie śp. Tadeuszowi Pułce – samorządowcowi, pierwszemu wójtowi gminy Lipie w latach III RP. Tadeusz Pułka urodził się 27 marca 1950 r. w Dankowie. Był mieszkańcem gminy Lipie i przez całe życie zawodowe pracował na rzecz jej rozwoju. Z samorządem lokalnym był związany od lat 70. XX wieku. W działalności tej wyróżniał się zawsze troską o dobro publiczne i sprawy ważne dla mieszkańców. Dał się zapamiętać jako człowiek życzliwy, pomocny, łagodnego usposobienia, a do tego skuteczny w działaniu. Lokalna społeczność doceniała jego działania i darzyła go zaufaniem i szacunkiem. Świadczy o tym choćby to, że służbę społeczną i samorządową pełnił przez wiele lat z woli mieszkańców, wyrażanej w czasie wyborów samorządowych. Po reformie samorządowej, która miała miejsce w 1990 roku, Tadeusz Pułka jako pierwszy został wybrany wójtem gminy Lipie. Sprawował ten urząd przez dwie kadencje – 8 lat – do roku 1998. Następnie przez cztery kolejne kadencje, do 4 października 2013 r., był radnym, a w trakcie ostatniej kadencji – także przewodniczącym Rady Gminy Lipie. Jako samorządowiec był inicjatorem wielu ważnych działań dla naszej społeczności lokalnej. Pamiętał o jej potrzebach również jako pracownik samorządu powiatowego. Tadeusz Pułka działał aktywnie w szeregach ochotniczej straży pożarnej – przez 20 lat pełniąc funkcję prezesa Zarządu Oddziału Gminnego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej w Lipiu. Miał zdolność mobilizowania otoczenia do służby społecznej na rzecz środowiska lokalnego w ramach OSP. Jego zaangażowanie w sprawy publiczne było doceniane. Otrzymał szereg odznaczeń, w tym Brązowy, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Brązową Odznakę „Za Zasługi dla Województwa Częstochowskiego”, brązowy, złoty i srebrny medal „Za Zasługi dla Pożarnictwa”. W zgodnej opinii wielu był człowiekiem, który dobro lokalnej społeczności stawiał na pierwszym miejscu. Śp. Tadeusz Pułka był człowiekiem godnym zaufania, niezwykle ciepłym i serdecznym – takim, na którego zawsze

można było liczyć. Posiadał cechy, które we współczesnym świecie nie należą do popularnych, ale są niezwykle ważne w ludzkim życiu. Był człowiekiem wielkiej uczciwości i skromności, posiadał umiejętność współpracy z ludźmi – traktował wszystkich jak równych sobie, ufał ludziom i cenił ich, a w swoim postępowaniu kierował się godnością i honorem. Na przekór wszystkim przeciwnościom i rozmaitym przeszkodom, każdego dnia z charakterystycznym dla niego charyzmatycznym i jednocześnie łagodnym uśmiechem oraz z właściwą sobie energią podejmował na nowo powierzone mu obowiązki. Nie zaniedbywał żadnej z pełnionych przez siebie funkcji aż do chwili nagłej śmierci 4 października 2013 r. Zasługi i wysoka społeczna ocena Tadeusza Pułki jako osoby, samorządowca, działacza, społecznika – wszystko to stanowiło podstawę dążenia do nadania mu pośmiertnie tytułu Honorowego Obywatela

Gminy Lipie. To też ważny akt symbolicznie oddający sprawiedliwość – będący realizacją inicjatywy oddolnej i mającej szerokie poparcie społeczne. W dniu nadania Tadeuszowi Pułce tytułu Honorowego Obywatela Gminy Lipie, po uroczystej sesji, gdzie dokonano tego aktu, odbyło się poświęcenie tablicy pamiątkowej na grobie śp. Tadeusza Pułki, a następnie uroczysta msza święta w Sanktuarium Matki Bożej Dankowskiej. W wydarzeniach tych wzięła udział duża liczba mieszkańców gminy Lipie i liczni goście.

- Udostępnij: Facebook
- Drukuj
- PDF